

EDITORIAL

YOGA SPONTANĂ

Cu acest prim număr al revistei YOGA SPONTANĂ dorim să inaugurăm o FORMĂ NOUĂ de comunicație și de informare în domeniul CULTURII ȘI SPIRITUALITĂȚII UNIVERSALE. Acest vast patrimoniu al umanității este un bun al tuturor și nu este rezervat doar erudiților și savanților. Sperăm că prin intermediul revistei noastre el să devină accesibil maselor largi de cititori.

În timpurile moderne, curiozitatea înnăscută a oamenilor obișnuiți este atrasă, cu o forță irezistibilă, către cunoașterea tainelor spirituale.

În anul 1769, James Watt își breveta mașina cu aburi, invenție care avea să deschidă era industrială. Odată cu ea, atenția oamenilor a fost polarizată aproape exclusiv către sfera materialismului, ceea ce a atras după sine desconsiderarea marilor valori ale culturii și spiritualității, care devin astfel apanajul exclusiv al unei elite privilegiate.

Dezastrul în care a condus materialismul este bine cunoscut de popoarele din fostele țări comuniste și îndeosebi din România. Dar toată propaganda ateistă, cu larma ei asurzitoare în interpretarea orchestrei roșii nu a reușit să stingă ecourile credinței ce a supraviețuit în inimile noastre.

Asistăm astăzi la apusul materialismului și la triumful unei noi ere cea a spiritualității universale. Unii o numesc Era Vărsătorului și situează debutul ei în acest ultim deceniu al mileniului al doilea al erei creștine.

Să ne pregătim, așadar, să o întâmpinăm cu inimile deschise și cu mintea luminată!

După cum veți putea constata din paginile revistei, aceasta nu tratează cu precădere nici problema de yoga și nici nu e circumscrisă spiritualității indiene sau orientale, ci îmbrățișează, așa cum ne-am propus, cultura spirituală universală.

YOGA*) este instrumentul unirii spirituale între conștiința individuală și ceea ce marele psiholog Carl Gustav Jung numea inconștientul colectiv. Sub raport energetic, vehiculul unirii este energia secretă Kundalini ce există, în stare latentă, în orice ființă umană.

Yoga nu poate fi însușită din lecturi și, cu atât mai puțin din "lecțiile" predate de persoane neautorizate, de așa-zisii "maestri", de falșii guru. Yoga înseamnă o trăire spirituală profundă și nu o parodie de exerciții gimnastice ori tehnici respiratorii. Cine nu a înțeles aceasta nu poate aspira să devină, cândva, un yoghin.

În revista noastră veți afla lucruri surprinzătoare care vă vor modifica mentalitatea și vor deschide o cale spre imensul orizont al adevăratei spiritualități.

*) În sanskrită, cuvântul YOGA înseamnă UNIRE.

ASTROLOGIE

TEST DE ASTROLOGIE

STIMAȚI CITITORI,

Supunem atenției dumneavoastră un mic test de astrologie, pe care vă invităm să-l rezolvați.

DATELE TESTULUI:

Locul nașterii: India, pe meridianul 83, longitudine estică.

Data nașterii: 21 martie 1923.

Ora nașterii: 12,00 (ora locală).

Sexul: feminin.

CE SE CERE?

- 1) Determinarea poziției astrelor în momentul nașterii (astrograma).
- 2) Caracterizarea cât mai completă a subiectului.
- 3) Folosirea astrologiei clasice este obligatorie. Celelalte metode sunt facultative.

CRITERII DE EVALUARE:

- exactitatea;
- modul de tratare sub raport astrologic;
- gradul de dezvoltare al conținutului.

REZULTATE

Rezultatele vor fi publicate în revista noastră. În baza lor se poate decide angajarea unui colaborator al revistei pentru această rubrică. Vă rugăm să trimiteți răspunsurile dumneavoastră, în decurs de două luni, pe adresa:

MEDICINA

MEDICINA INDIANĂ SAU MEDICINA AYURVEDICĂ

Toate noțiunile de medicină indiană cuprinse în acest capitol sunt extrase din "The realms of Ayurveda" *.

Medicina Ayurvedică este medicina tradițională indiană și este foarte apropiată de Sahaja Yoga fiindcă descrie cele trei doshas (probleme) pe care le avem în noi **.

GENERALITĂȚI

Ayurveda înseamnă știința vieții (ayur = viață, veda = știință, cunoaștere). Toate principiile din alopatie (medicina clasică = tratament prin contrarii), homeopatie (tratament prin elemente asemănătoare) și naturism sunt acoperite de cele care constituie ayurveda; într-adevăr, un tratament în medicina ayurvedică va cuprinde medicamente și regimuri care pot fi similare sau contrare cauzei maladiei. În practică alopazia și homeopatia pot fi considerate ca fiind opuse în timp ce medicina ayurvedică acceptă și înglobează cele două moduri de abordare ale medicinei.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL

Principiul "tridoshic" reprezintă suportul medicinei ayurvedice. Dar ce înseamnă aceasta? Există trei componente de bază în sistemul fiziologic și psihologic, numite doshas (sau dhatus). Aceste doshas sunt principiile metabolice de bază, ireductibile, care guvernează întreaga structură psiho-somatică a unui organism viu. Ele se împart în Vayu sau Vata, Pitta și Kapha (Sleshma), ce au următoarele corespondențe, în ordine: "vânt" (gaz), "bilă", "flegmă" (secreții, limfă). Totuși această traducere este aproximativă și schematică.

Nici o ființă nu poate exista dacă nu există cele trei doshas. "Normalitatea absolută" nu poate fi realizată decât printr-un echilibru perfect între activitățile și structurile celor trei doshas. În cazul unei ființe umane predominanța unei dosha dă tipul personalității, existând totuși un anumit echilibru. Într-adevăr cu toate că un dosha predomină, celelalte nu se pot situa sub un anumit nivel; dacă nu ar fi așa ființa ar înceta să existe. Deci între limita inferioară și normalul absolut există nenumărate combinații și permutări ale acestor activități, care vor genera nenumărate deviații în raport cu realitatea. Iar dacă permutările depășesc anumite limite, atunci conceptul de sănătate (Prakriti) se schimbă în concept de boală (Vrikriti).

Acest principiu tri-doshic domină toată viața de pe Pământ, de la formele cele mai simple pînă la ființele superioare. Pasajul următor, extras din Shri Sivatatvavaratnakara (citat la *) rezumă acest principiu.

"Sănătatea și boala, atât la plante cât și la ființele umane, se bazează pe funcțiunile (normalități și anomalii) îndeplinite de Vayu, Pitta și Kapha". Trebuie deci înlăturată anomalia doshică. Atunci când un copac, fie mare sau mic, este firav, uscat, fără somn și de o sensibilitate anormală și nu face nici flori nici fructe, constituția sa este "vatică". Dacă o floare sau o plantă nu poate suporta căldura soarelui, este slab colorată, are un frunziș rar și tendința de a se veșteji prematur atunci are o natură "paitică". În schimb o plantă care s-a dezvoltat bine, are un trunchi viguros, ramuri frumoase pline de flori și de fructe, care are un diametru mare și este acoperită de plante agățătoare se spune că are o constituție "kaphaică".

Medicina ayurvedică studiază gândurile, activitățile, experiențele, constituția ființei umane; astfel nu există nimic care să nu poată fi plasat într-unul din cele trei domenii doshice. De exemplu cuvântul soare implică apropierea de dosha Pitta, la fel ca și mânia și drogurile stimulante; bucuria, din contră, este "kaphaică".

Echilibrul tridoshic poate fi comparat cu motorul unei mașini în mișcare. Noțiunea de mișcare nu există decât pentru că mașina este formată dintr-o caroserie (un corp). Dar corpul și mișcarea nu există decât dacă există producere sau pierdere de energie, în acest caz energia fiind produsă sub formă de căldură. Totuși pentru a controla căldura degajată în timpul mișcării mașina trebuie să furnizeze un factor anti-căldură (apa din radiator, uleiul din motor și lubrifianții). În acest exemplu dacă vom asocia mișcarea cu Vayu, căldura cu Pitta și lubrifianții cu Kapha la nivelul corpului omenesc se va înțelege mai bine echilibrul tridoshic.

În medicina modernă, medicul încearcă să descopere: "Care este tipul de boală de care suferă bolnavul?" În medicina ayurvedică, medicul încearcă să descopere tipul de personalitate cărui îi aparține bolnavul. Pentru a stabili un diagnostic, o mare atenție este acordată observației experienței și intuiției. Aceasta nu înseamnă că sunt respinse datele oferite de analizele de laborator. E bine de precizat aici că medicina ayurvedică, pe lângă miile de ierburi folosește și preparate metalice și produse animale ca moscul, fierea de bou și ambra cenușie. Problemele și îndoielile referitoare la această medicină au venit din partea medicilor occidentali necalificați care folosesc fără discernământ tratamentele cu plante, fără să aibă cunoașterea ayurvedică. În India, tendința actuală este colaborarea pozitivă între științele și tehnicile moderne și medicina ayurvedică.

* *Realms of Ayurveda*, ed. Pandit. Shiv. Sharma, Arnold-Helmenan, 1979

***Shri Lalita and Shree Puja, Shri Mataji, Brahmapuri, 17 dec. 1990*

Bernadette Bonnefoi

ISTORIE

ISTORIA ZEN

ÎNCEPUTURILE

La începutul secolului al VI-lea, al treilea fiu al unui rege brahman din sudul Indiei trăia o mare amărăciune văzând declinul învățăturilor lăsate de Buddha și se hotărî să plece în China pentru a predica acolo. Numele său era:

BODHIDHARMA

La sosirea sa în China, către anul 530, Bodhidharma puse bazele școlii Chan, cuvânt chinez care vine din Dhyana însemnând, în sanscrită, meditație. În secolul al XII-lea, călugării japonezi aduseră doctrina Chan în țara lor și îi puseră numele "ZEN".

Învățătura aceasta se menține la distanță de speculațiile metafizice și de conceptele religioase în care se închidea buddhismul. Singurul său scop era acela de a aduce căutătorii pe Cale pentru ca ei să obțină Iluminarea.

Se cunosc puține lucruri despre Bodhidharma. Se spune că el a dat învățătura câtorva discipoli și apoi a plecat în India. Atunci i-a transmis roba sa lui Huei-Ko, succesorul său, aceasta simbolizând transmiterea doctrinei Chan. El este considerat primul patriarh Zen.

"Adevăratul motiv al venirii mele în această țară a fost să transmit Legea pentru a-i salva pe aceia care se aflau în confuzie.

O floare cu cinci petale va înflori și un fruct va apărea de la sine".

Cele cinci petale corespund celor cinci patriarhi, toți realizați, care-i vor urma lui Bodhidharma și fructul va fi ecloziunea școlii Zen, una dintre singurele "Școli spirituale" rămasă autentică timp de secole pentru a-i salva pe căutători.

Huei-Ko era un mare erudit al culturii chineze clasice, precum și al buddhismului. El îl întâlnise pe Bodhidharma la 40 de ani. După ce s-a despărțit de el, nu a început imediat să predice, ci s-a ascuns în clasele de jos ale societății.

A fost persecutat de susținătorii ortodoxiei buddhiste. Au încercat de mai multe ori să-l otrăvească, dar nici o otrăvă nu avea efect asupra lui.

Va fi condamnat la moarte și executat pentru că ar fi prejudiciat pe un potentat local al buddhismului.

Succesorul său, Seng-Tsan, care i-a moștenit roba, a fost și el obligat să se ascundă, dar de această dată pentru a scăpa de persecuțiile împăratului din dinastia Chu împotriva buddhismului. El găsi în

Tao-Hsin, un discipol demn de a fi succesorul său. Acesta obține Realizarea după mai mulți ani de studiu pe lângă maestrul său.

Hong-Jen va fi succesorul lui Tao-Hsin. Se spune că a venit să-și găsească maestrul pe vremea când era doar un copil. Hong-Jen va fi primul care va apare în public și care va avea un număr important de discipoli.

Cu toate acestea, doar Huei-Neng, al șaselea și ultimul Patriarh îmbrăcat cu roba lui Bodhidharma, a putut propaga doctrina Chan drept "Calea" spirituală a Chinei, fructul florii cu cinci petale a lui Bodhidharma.

HUEI-NENG (678-712)

Huei-Neng a fost una dintre cele mai luminoase figuri ale spiritualității în China. S-a născut în 628, la distanță de aproape un secol de la sosirea lui Bodhidharma și patru secole după începuturile buddhismului în Imperiul de Mijloc.

Primele predici ale lui Bodhidharma nu reușiseră să cucerească inimile a prea mulți căutători. Rari erau aceia care doreau, în spiritul buddhismului, să dobândească Legea, Dharma și să atingă Trezirea, adică să-și stabilizeze Guru Tatwa și să obțină realizarea Sinelui.

Autoritatea școlii de meditație a fost transmisă din patriarh în patriarh, toți maeștri realizați. Al șaselea dintre ei și cu siguranță unul dintre cei mai desăvârșiți în spiritul lui Buddha a fost Huei-Neng.

ÎNTÂLNIREA DINTRE CEI DOI SFINȚI

Huei-Neng era de origine umilă. Tatăl său, care era funcționar, a fost concediat din postul său oficial și apoi a murit la puțin timp după aceea, lăsându-și soția și fiul în cea mai mare sărăcie.

Copil fiind, Huei-Neng obișnuia să vândă lemne în oraș pentru a procura bani familiei sale, până în ziua în care întâlnește un om care recita o sutra (text sacru, după tradiția buddhistă) și care l-a sfătuit să meargă la mănăstirea din Thung Chan (Muntele Prunei Galbene), unde marele Hong-Jen, al Cincilea Patriarh Zen, dădea învățătură câtorva sute de discipoli. El economisi destui bani pentru întreținerea mamei sale și plecă la Tung Chan să aducă omagiu Patriarhului, căruia îi declară că nu avea decât un singur țel: să devină Buddha. Hong-Jen l-a întrebat pe Huei-Neng pentru a-l pune la încercare:

"Sunteți originar din sudul țării, cum puteți spera să deveniți Buddha?"

Huei-Neng îi răspunse imediat:

"Cu toate că există oameni din sud și din nord, nordul și sudul nu se deosebesc în natura lor buddhică. Un om din sud este diferit din punct de vedere fizic față de sfinția voastră, dar nu e nici o diferență în ce privește natura buddhică".

Se poate imagina surpriza lui Hong-Jen în fața unei asemenea îndrăzneli și a unei astfel de înțelepciuni în replica acestui tânăr discipol care avea deja în el trăsăturile unei personalități ieșite din comun.

Hong-Jen i-ar fi replicat, dar prezența altor discipoli l-a oprit. I-a cerut lui Huei-Neng să meargă la cei care muncesc. Huei-Neng a devenit bucătarul mănăstirii.

Câteva luni mai târziu, Huei-Neng s-a întâlnit întâmplător cu Patriarhul care-l luă deoparte pentru a-i mărturisi că evita să-i vorbească pentru ca ceilalți discipoli să nu fie geloși pe el și să nu-i facă rău.

ROBA LUI BODHIDHARMA

Într-o zi Hong-Jen i-a adunat pe discipoli pentru a le cere să caute Înțelepciunea Supremă în inima lor și a făcut un concurs care consta în scrierea unei strofe pe tema maritelor și a eliberării.

"Aceluia care va avea o idee de ansamblu asupra a ceea ce înseamnă Natura Proprie (Spiritul) îi va fi dată roba lui Bodhidharma, semn al Patriarhatului și îi voi transmite Legea (Dharma)".

Printre ei se afla Shen-Hsui, discipolul cel mai vechi, care era și instructor alături de Patriarh.

Pentru toată lumea era evident că Shen-Hsui va câștiga patriarhia, de aceea din respect pentru persoana lui, nimeni nu a scris strofa. Totuși, cu toate că era un căutător cinstit, Shen-Hsui nu era realizat și Hong-Jen o știa. El compuse următoarea strofă dezaprobată de Patriarh:

"Acest corp este arborele lui bodhi, *
Această inimă este ca o oglindă strălucitoare. **

Neîncetat trebuie să le curățăm
Pentru ca praful să nu se atingă de ele".

"Stanța ta, i-a replicat Patriarhul, denotă că nu ai văzut încă ceea ce este natura ta proprie. Până acum nu ai atins decât pragul porții Iluminării, dar încă nu l-ai trecut. Pentru a atinge această supremă iluminare trebuie să fii capabil să recunoști spontan în inima ta, propria ta natură, care nefiind produsă nu poate fi murdărită".

Două zile mai târziu, pe când un băiat trecea prin bucătării recitând cu voce tare strofa lui Shen-Hsui, Huei-Neng înțelese că acela care a compus-o nu era realizat. Neștiind nici să citească, nici să scrie, a cerut să-i fie scrisă stanța pe care el însuși a compus-o și care răspundea aceleia a lui Shen-Hsui:

"Oglinda nu are formă
Arborele Iluminării nu există.
Intrinsec, totul e vid.
Unde deci ar putea să se depună praful?"

Toți cei de față au fost impresionați de o asemenea transcendere a dualității. Totuși Hong-Jen nu și-a manifestat public aprobarea. A refuzat chiar strofa, obiectând că autorul ei nu ajunsese să-și cunoască propria natură. Patriarhul se duse puțin mai târziu la bucătării, unde muncea tânărul minunat și îi ceru să se întâlnească în chilia lui, la miezul nopții.

În lumina chihlimbarie a candelor și în liniștea nopții, Hong-Jen i-a explicat lui Huei-Neng că-și realizase Propria Natură și deci era inutil ca Patriarhul să-l învețe Legea:

"Ești al Șaselea Patriarh. Să ai multă grijă de tine însuși și să dai eliberarea cât mai multor ființe sensibile (căutători-n.tr.); să răspândești și să duci mai departe învățătura. La început, când Bodhidharma a venit în China, cea mai mare parte a chinezilor nu au avut încredere în el și din această cauză și pentru a depune mărturie (asupra existenței lui Bodhidharma) această robă a fost transmisă de la un patriarh la altul. Cum roba poate fi un obiect de dispută, ești ultimul care o moștenești. Acum, părăsește acest loc cât mai repede pentru ca nimeni să nu-ți poată face vreun rău."

Hong-Jen l-a condus până la vărsarea râului, loc prin care Huei-Neng trebuia să treacă în sudul țării și i-a dat ultimul sfat, în loc de rămas bun:

"Începând cu tine, Legea Buddha va fi larg răspândită. Trei ani după plecarea ta, eu voi părăsi această lume. Nu predica prea devreme Legea lui Buddha, căci nu e ușor de răspândit."

*) Corpul subtil

**) Oglinda Spiritului (Atman)

GWEN

DICTIONAR

CE ESTE O MANTRA ?

Avertisment: Rostirea mantrelor este inutilă în cazul persoanelor care nu au primit Realizarea Sinelui (nu se află în starea de Yoga), adică la care energia secretă Kundalini nu este activată. Mai mult, este contraindicată, căci produce blocarea centrelor energetice (chakra).

Cuvântul "mantra" provine de la sanscritul "manana" (a medita). Tra e un sufix ce desemnează instrumentul, unealta; Man (a gândi, a avea în minte; Inrudit etimologic cu latinul mens, ori cu englezul mind). Mantra este, deci, instrumentul, formula sacră pentru evocarea sau aducerea în minte a viziunii și a prezenței lăuntrice a divinului.

Originea mantrei se raportează la Mnau. Mantra e încărcată de toată puterea, dar ea permite viziunea lui Brahma prin ochiul inimii (Anahath chakra) ce percepe sunete care nu se aud. "Nada" e manifestarea calității sonore a sunetului (Shabda) care corespunde elementului Eter (Akasha). Textele sacre hinduse arată că tot ce e perceput ca sunet este Shakti (Putere divină). Din Shabda se naște Bindu, germenul manifestării, adică Ganesha sau OM; cu alte cuvinte Shakti e Principiul divin feminin, al cărei FIU este Ganesha.

Silaba sacră OM (AUM) e Sunetul primordial, sunetul creației, sau Verbul. Ea este esența Vedelor, deci a științei sacre (Nirmala Vidya). Este prima și cea mai importantă mantra. Upanishadele arată că este arcul, în timp ce Sinele (Atman) e săgeata, iar Brahma ținta. Ea e integrată (de regulă, la început) în celelalte mantre. De exemplu în mantra Gayatri (puterea Elementelor fiecărei chakra): OM Bhuh, Om Bhuvah, OM Mah, OM Janah, OM Tapah, Om Satyam, OM Tata Savitru Varenyam Bhargo Devasya, Dhi

Mahi Dhiyo Yonah Prachodayat, OM Apo Jyoti Raso Mrutam, OM Bhur Bhuvah Swarom. Sau, în binecunoscuta mantra OM Mani Padme Hum (OM, giuvaerul din inima lotusului) folosită îndeosebi de buddhiști.

Rostirea mantrelor are un scop și un caracter specific bine precizat. Astfel, în cadrul ceremoniilor de venerare a Focului (Havan), în timpul ofrandelor se pronunță mantra OM Swaha, iar în timpul libațiilor, mantra Vasat.

OM este, prin excelență, manifestarea divinității. În strânsă legătură cu AUM, cuvântul ebraic amen (amen), adoptat de liturghia creștină la sfârșitul rugăciunii, este suflul creator invocat pentru a o împlini. Sepher Ietsirah spune că Memra (=cuvântul) produce orice obiect și orice lucru prin Numele său Unu.

Symbolismul și folosirea numelui divin reprezintă o trăsătură constantă a tuturor religiilor teiste, ca și a formelor de buddhism ce se apropie de acestea. Invocarea se face înainte, în timpul sau după ofrande ori sacrificii, sau independent, de exemplu sub forma rugăciunilor.

Prima invocare menționată în Vechiul Testament a fost făcută de Avram care "a zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului" (Geneza 12.8).

Prin rostire, Numele a reamintit Divinității, ceea ce determină prezența divină: "În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și Te voi binecuvânta" i-a spus Domnul lui Moise (Exod 20.24).

Numele secret al lui Dumnezeu (căci nu poate fi rostit decât de marele preot) este Tetragrama YHWH, citită Yahweh (mai plauzibil decât Yehova) și se traduce prin Cel care este. Numele divin nu poate fi rostit, căci Dumnezeu nu poate fi definit în nici un fel, nici măcar prin cuvânt.

Esența secretă a numelui a fost preluată și în Islam: "Dumnezeu are 99 de nume, adică 100 fără unul: cel care le va cunoaște va intra în Paradis". Marele Nume e cel secret care le întregeste la o sută. Evocata căutare a Cuvântului pierdut e cea a Revelației primordiale, având ca simbol limba primordială. În tradiția musulmană ea ar fi fost limba siriacă (solară), o limbă aramaică din familia semitică, expresie a luminii primite în centrul spiritual primordial. Sub acest aspect, diversificarea limbii originare în mai multe limbi, la Babel (=încurcătură), descrisă în Cartea Facerii (11.6-9), a dus la pierderea cunoașterii primordiale. Căci Revelația primordială e Cunoașterea (Vidya, în sanscrită), înțelepciunea, mama Vedelor. Înțeleptul Kashyapa era "Fiul natural al Preafericitului, născut din gura Sa, născut din Dhamma, modelat de Dhamma" (Samyutta nikaya 2.221). Dhamma se referă la limbajul originar, cel al lui Manu.

În tradiția musulmană echivalentul este Dhikr. În Islam, Da'wah (chemare, invocare) se constituie într-un sistem complex de corespondențe secrete, folosite atât pentru exorcizare, cât și pentru meditație, în cadrul unui ritual ce implică un regim alimentar, respectarea codului moral (în sanscrită, Dharma), abluțiuni și arderea de mirodenii.

Invocarea, limitată doar la Numele Divin e practică în isihasm unde e asociată ritmului respirator, îndeosebi începând cu Nichifor din singurătate, ceea ce sugerează corespondențe cu tehnicile Yoga (Pranayama, știința respirației).

În numărul viitor va începe publicarea unei serii de articole pe tema "Yoga și creștinism"

Sunetul stă la originea Cosmosului. "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1.1). Cuvântul, Verbul (Vak, în sanscrită) produce Universul prin efectul vibrațiilor sunetului primordial. La început era Brahman și el era Vak, ne spun textele vedice. În Islam, Verbul se numește Kalimat Allah (Cuvântul lui Dumnezeu sau Cuvântul Istaurator). Abu.Ya'qub Sejestani face din cele patru consoane ale lui Kalimat (klmt) manifestarea cuaternară a Unității Primordiale). Dar Allah e compus și el din patru litere, ca și Tetragrammonul YHWH. Manifestarea cuaternară a Unității Primordiale este Ganesha (având patru mâini, patru calități principale: puritatea, inocența, înțelepciunea și bucuria eternă), Fiul Divin care e Logosul, OM, și care stăpânește chakra Muladhara (având patru petale; plexul sacral are și el patru ramificații). OM e materializat în simbolul tetravalent al carbonului, baza vieții. Muladhara are ca simbol, în afara lui OM, svastica (unul din cele mai vechi simboluri sacre, descoperit pe un fragment ceramic din Mesopotamia, datând din mileniu al V-lea). Echivalentul creștin al Fiului Divin Ganesha este Isus, simbolizat prin prima și ultima literă a alfabetului grecesc. "Eu sunt Alfa și Omega" (Apocalipsa 1.8; 21.6; 22.13). Este interesant să observăm că modelul distribuției spațiale a norilor celor patru electroni de valență ai carbonului, conține semnul sanscrit al silabei OM, svastica, literele grecești alfa și omega.

Una din mantrele cele mai puternice pentru iluminarea chakrei Agya, guvernată de Isus, este rugăciunea dată chiar de Isus: Tatăl nostru.

Importanța invocării numelui divin străbate, de la un capăt la altul Scriptura creștină. Dar, așa cum am arătat în avertismentul de la începutul articolului, folosirea abuzivă, fără discernământ este interzisă: "Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui" (Exod 20.7).

"Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit" (Ioel 2.32; 2.21; Fapte 2.21). "Orice veți cere în Numele Meu, voi face" (Ioan 14.13). "Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea" (Ioan 15.16; 16.23; 24.26). "Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei" (Ioan 17.26).

Dan Costian

POESIS

ITINERAR POETIC

Lasă cărțile și grija
Prin ce diferă da și nu?
Prin diferă binele de rău?
Ceea ce sperie pe altul trebuie să mă sperie și pe mine?
Ce absurditate de nepătruns!
Fiecare se încălzește și se umflă
Ca și cum ar chefuli la sacrificiul unui bou
Sau ca și cum ar urca pe culmile primăverii
Eu singur rămân în pace,
imperturbabil
Ca un copilăș care
nu a râs încă
Detașat ca un vagabond.
Fiecare strânge și agonisește
Eu singur par deposedat
Ce nevinovat par!
Ce idiot sunt!
Fiecare pare rău, rău
Eu singur tac, tac
Schimbându-mă precum marea
Într-un dute-vino neîncetat.
Fiecăruia ceva
Eu singur mă abțin
Necioplit și încăpățânat.
Pentru ce atât de straniu?
Știu să absorb hrana de la Mama mea.

Tao-te-King (Calea și Virtutea) atribuit prin tradiție lui Lao-Tzi

*****

Darurile Tale împlinesc toate dorințele noastre de muritori și totuși se întorc la Tine cu nimic împuținate.

Rîul își împlinește menirea zilnică; se grăbește spre câmpii și sate, dar unda sa veșnică se întoarce spre spălarea picioarelor Tale.

Floarea își îndulcește unda parfumului; dar ultimul prinos este dăruirea ei însăși către Tine.

Cultul pentru Tine nu sărăcește Universul.

Versurile poetului dăruiesc oamenilor semnificațiile care le plac lor; dar înțelesul ultim este revelarea Ta.

Rabindranath Tagore (1861-1941) Ofrandă lirică

*****

Sub această piele se află un fluid.

Uneori îl numești Sufletul tău, alteori Prietenul tău.

Dacă te călăuzește dragostea, atunci când vei ajunge la destinație,

Ea îți va spune, pe limba spirituală, ce trebuie să faci.

Știu că tu poți deosebi o nestemată de o piatră,
Poți deosebi un vultur de o muscă.

Rumi, poet mistic persan (1207-1273)

*****

Va sosi vreodată ziua în care omul să descopere prin cunoaștere și experiență științifică și printr-o manifestare terestră (la nivelul înțelegerii lui) ceea ce spiritul a știut dintotdeauna prin Dumnezeu și ceea ce inimile noastre au putut cunoaște prin puterea dorinței?

Trebuie să așteptăm moartea pentru a da eternitate sinelui nostru ideal?

Sosi-va vreodată ziua în care noi vom simți cu degetele mâinii marile secrete pe care nu le percepem decât cu degetele credinței?

Khalil Gibran (1883-1931) Iram, cetatea coloanelor Inalte, în "Secretele inimii"

CHEIA SUNETELOR

MUZICA INDIANĂ

Ar fi mai potrivit să vorbim despre muzicile continentului indian, căci aspectele sale sunt, ca și imaginea țării, foarte numeroase și variate.

Pentru a simplifica, vom distinge patru mari stiluri, cele mai populare și cele mai cunoscute în afara Indiei:

- muzica clasică din Nord
- muzica clasică din Sud
- cântecele devoționale numite bhajanuri
- ghazaluri și cântece populare

Originea

Muzica clasică își are originile la începutul civilizației indiene însăși, cu câteva mii de ani înaintea erei noastre. Unele raga indiene sau unele taluri (adică melodii sau ritmuri de bază) s-au transmis în timp pe cale orală și sunt cântate și astăzi. Venirea marilor prinți mongoli din Evul Mediu a dat acestei forme muzicale audiența și interesul pe care le au și astăzi. Într-adevăr, fiind mari amatori de muzică, au știut să protejeze pe cei mai mari artiști și să favorizeze crearea de forme și ritmuri noi.

Cântecele devoționale sau bhajanuri există în India de când există credința și fervoarea religioasă populară, neîncetat revigorate prin apariția, în special în Evul Mediu, a marilor poeți compozitori cum sunt: Kabir, Tukaram, Namadev, Gyaneshwara, Tuldas etc. Aceste cântece se inspiră de asemenea din episoadele ce evocă marile momente ale civilizației hinduse ca de pildă Ramayana (aproximativ cu patru mii de ani înaintea erei noastre) sau Bhagavad Gita, cartea sfântă a hindușilor.

Ghazalurile și alte cântece populare fără legătură cu divinul sau cu credința sunt mai recente și constituie un fel de muzică "pop" a Indiei. sunt cântece de dragoste, povestesc viața cotidiană cu întâmplările ei.

Muzica și credința

Ideea de Dumnezeu și aceea a existenței Sale este omniprezentă în muzica indiană clasică. Toate melodiile sau ritmurile sunt tot atâtea mijloace pentru muzician de a atinge unirea cu Divinul prin instrumentul său, unire care se realizează și din partea auditoriului receptiv.

Raga este forma melodică de bază care este întâlnită în muzica indiană. Fiecare raga este dedicată câte unui din numeroasele aspecte ale Divinului care se poate regăsi în mitologia clasică. Se consideră că muzicianul, prin calitatea interpretării sale, prin sensibilitatea și tehnica sa, place (dobândește harul) aspectului divin invocat prin raga, de asemenea și auditoriul său care posedă calități spirituale, iar în felul acesta omul se poate apropia de Dumnezeu.

Principalele diferențe între muzica indiană clasică și muzica occidentală clasică

Dacă ascultăm Mozart, Bach sau alți compozitori de muzică occidentală clasică, ne dăm seama că multe asemenea creații cer o orchestră care presupune un mare număr de interpreți (instrumentiști).

În muzica clasică indiană, formațiile cele mai frecvente sunt alcătuite din maximum trei muzicieni: un solist, un percuționist și un instrumentist care dă tonica, nota fundamentală permanentă. Nu există compoziții pentru orchestre mari.

Toată muzica occidentală clasică este scrisă adică e compusă de compozitor pe o partitură și poate fi interpretată de către un muzician care știe să citească partitura. În general nu e loc pentru improvizații și fiecare măsură este scrisă de la prima până la ultima.

Muzica indiană clasică nu e scrisă și marea ei originalitate vine din importanța majoră pe care o dă improvizației. Improvizație structurată în jurul unei game și al unui ritm precis, dar foarte liber în acest cadru. De exemplu, aceeași raga interpretată de doi muzicieni diferiți va fi întotdeauna adaptată în partea ei improvizată, după sensibilitatea fiecărui interpret.

În muzica occidentală clasică, chiar dacă două versiuni ale aceleiași opere pot fi diferite ca tempo, ca sulețe sau culoare, simfonia a IX-a de Beethoven va rămâne mereu simfonia a IX-a, Recviemul de Mozart, de asemenea.

În muzica indiană clasică nu există partitură scrisă în ceea ce privește interpretarea.

Forma muzicii

Fiecare raga este o gamă făcută, în cea mai mare parte a timpului, din șapte note precise, invariabile. Fiecare muzician, când și-a ales raga, propriul model muzical, trebuie să se mențină pe toată durata interpretării în tonalitatea de plecare și să improvizeze pornind de la notele din care este alcătuit modul ales.

Printre cele mai populare și mai cântate se află, de exemplu, Raga Bhairavi.

Ritmul însuși urmează aceeași logică cu ceea ce se numește un tal, adică o formulă ritmică cel mai adesea interpretată la tabla (instrument de percuție).

Într-o structură foarte precisă, atât la nivelul tempoului, ca și al numărului de timpi pe măsură, muzicianul este liber să improvizeze după inspirație dar și ca acompaniator în funcție de inspirația celui alt. Armonia dintre cei doi este aceea care face frumusețea și bogăția raga.

Talurile cele mai cunoscute sau cele mai folosite sunt:

- Tin tal în 16 timpi
- Ek tal în 11 timpi, etc.

Bineînțeles, fiecare muzician poate compune noi raga și un interpret cunoscut nu va putea fi recunoscut drept un adevărat maestru decât atunci când va avea la activul său un număr de compoziții recunoscute, noi raga care să facă din el un artist complet.

Se poate spune că în muzica occidentală, forma muzicală ce se apropie cel mai mult de muzica indiană este jazzul, care este supus unor forme similare și rămâne o muzică dominată de improvizație.

În raga, se regăsește această formă:

Expunerea temei
Improvizație-temă-final

De-a lungul micilor bucăți pe care le putem asculta, se poate vedea modul în care instrumentistul începe prin a expune singur notele principale din raga, apoi creează o melodie proprie cu aceste note.

Apoi se întâlnește, pe calea notelor, cu percuționistul și începe improvizația, reluând uneori, la intervale regulate, melodia dată din start. Apoi, tempoul se accelerează și sfârșitul devine mai "orchestrat"; este adesea o formulă ritmică studiată și interpretată de cei doi muzicieni împreună.

Instrumentele cele mai cunoscute și interpreții lor celebri

cu coarde:

- sitar (Debu Chaudari)
- sarod (Amjad Ali Khan)
- chitară (Vishwa Mohan Bhatt)
- vioară (Prabhakar Dhakda)
- santoor (Taruhu Battacharya)
- sarangi (Ram Narayan)

suflători:

- shehnai (Bismillah Khan)
- flaut (Rajendra Prasana)

percuție:

- tabla (Kuman Bose)
- mridangham și ghatam

Cântecul

Tehnicile vocale foarte complexe folosite în cântecul clasic indian fac din el unul din elementele cele mai prodigioase ale muzicii vocale în general.

Interpretat în special de soliști, repertoriul este, ca și pentru instrumente, cel al raga vechi și noi, pe notele cărora sunt adaptate cuvinte de devoțiune.

Se află, de asemenea, în fiecare raga, o parte mai ritmată în cursul căreia interpretul anunță, cântându-le, notele pe care le execută, amintind formula numită "scat" folosită de cântăreții de jazz.

Vocea este instrumentul major în muzica indiană și mai multe din instrumentele citate mai sus serveau odinioară numai la acompaniamentul cântecului. Ascultați de exemplu: "Purshotamdas Jalota".

Bhajanurile sau cântecele devoționale

Am analizat cântecul la urmă pentru a putea face trecerea la acest mic capitol al bhajanului, în care cântecul este elementul principal.

Cântărețul sau cântăreața sunt acompaniați cel mai adesea de instrumentele menționate mai sus: mai adăugăm unul foarte popular, armoniul, un soi de pian mic, dar ca instrument de suflat, al cărui sunet seamănă puțin cu acordeonul.

Aceste cântece glorifică toate aspectele Divinului în mitologia Indiei și sunt adresate Divinului însuși. Ele sunt destinate, de asemenea, să trezească credința omului obișnuit care, tracasat de grijile cotidiene, a pierdut conștiința existenței și a frumuseții lui Dumnezeu.

Ele sunt baza muzicală a tuturor ceremoniilor și manifestărilor religioase în India și sunt compuse în hindi, marathi sau alte dialecte regionale din numeroasele care există în India (urdhu, panjabi, tamul, etc.)

Vă recomandăm să ascultați "Nirmal Sangeet Sarita" ("Glow of love": "Na ti chaalke...", "Apne dilme").

Kabir

ARTA PLASTICA

PENTRU CE EXISTĂ FRUMUSEȚEA, CREATIVITATEA ?

Putem spune că Frumusețea se referă la tot ceea ce declanșează o stare de bine, de conștiință fără gânduri, de bucurie liniștită, chiar o senzație de exaltare care dă o certitudine interioară, de nedescris, într-o dimensiune dincolo de lumea fenomenelor materiale. Înțelegerea acestei Frumuseți ne copleșește cu bogății subtile.

Ceea ce distinge Frumosul de Bine este aparenta sa "inutilitate": Binele ne procură recompense karmice în timp ce Frumusețea rămâne un cadou absolut gratuit al Naturii. Ea ne permite să gustăm Bucuria divină și îndeamnă sufletul către evoluție.

Această aparentă "inutilitate" s-a impus în cultura occidentală în perioada industrializării, în timpul evoluției accelerate a științelor fizice. Materialismul extrem a deformat sensul esteticii: un obiect devine frumos prin utilitatea sa. Acest demers îndreptat spre posesiune a înăbușit rolul subtil și fundamental al Frumuseții.

La fel ca și Devoțiunea, Frumusețea este o cale mai directă către înălțarea spirituală: căutarea armoniei, grija față de estetică precum și actul de a crea și de a se exprima într-un mod dezinteresat devin cheia de acces. Adică, cu cât înțelegem mai bine armonia lumii fizice, cu atât mai mult participăm la creație și la bucuria creației.

Frumusețea ne proiectează în bucurie, pentru că Ea este sinonimă cu adevărul: "Cauza lumii s-a născut din bucurie; Ea se manifestă pentru bucurie și se resoarbe în bucurie, în Beatitudine infinită" (Tagore: "Sadhana").

Așa-zisa "urîțenie" este în mare măsură o deformare a privirii, o limitare impusă de activitatea mentală. Shri Mataji ne spune adesea că ochii nu reacționează. Numai proiecțiile mentale, condiționările creează turbulențe (Diwali Puja, Hampstead, 1989). Numai atunci când reacțiile se estompează putem să absorbim tot ce este auspicios, și deci să ne scaldăm în bucurie. Numai atunci când un lucru încetează de a mai face obiectul unei utilități, el devine izvor de bucurie și în același timp, ne aparține în întregime. Christos ne spune: "Fericiți cei umili, căci ei vor moșteni Pământul".

Frumusețea nu este deci un aspect izolat, inutil sau neimportant pentru viața spirituală. Ea face parte integrantă și este nedisociabilă de evoluția noastră. Ne simțim nelalocul nostru în austeritate, în aceeași măsură ca și într-o acumulare de obiecte utile, chiar dacă ele au fost adunate doar pentru a demonstra reușita socială prin intermediul bogățiilor materiale. Adevărata renunțare nu constă în a respinge lucrurile care sunt agreabile, ci în a te detașa de aspectul lor practic sau utilitar, ca și de reprezentarea lor pur mondenă.

Această căutare a armoniei se află în interiorul nostru și constituie o putere de ascensiune indispensabilă. În Sahaja Yoga această putere se află în Swadisthan Chakra. Știm că Zeitatea care rezidă în acest centru este Shri Saraswati al cărei nume are două înțelesuri: "Cea care curge" și "Cea pentru care Sahaja Yoga este viața sa". În prima accepțiune, este puterea care curge armonios în acțiune: actul și procesul constituie unul și același lucru. Ea nu este nimic altceva decât spontaneitatea însăși.

Pentru ca binecuvântările lui Shri Saraswati să se manifeste în noi, trebuie să respectăm aceste patru condiții: în cele patru brațe ale Sale, Shri Saraswati ține de obicei:

1. Mătăniile: simbolul atenției pure (Nirmala Chitta), stabile și ferme în acțiune. Este în același timp simbolul umilinței, al supunerii totale față de această putere "care curge". Totul trebuie înfăptuit în mod dezinteresat dacă vrem ca Ea să ne conducă dincolo de aparențe.
2. Lotusul: simbol al binecuvântărilor. Aici Lakshmi și Saraswati nu merg mână în mână: manifestarea principiului de Lakshmi din noi prin generozitate, ne va procura bogății materiale, în timp ce căutarea armoniei și a expresiei sale sunt prin ele însele binecuvântări ale unor bogății subtile.
3. Cartea: este cartea Cunoașterii Pure, a Scripturilor sfinte (vom reveni asupra ei mai jos).
4. Lăuta: instrument de muzică clasică, iubit de Zei. Ea este în același timp simbolul muzicii ca și al necesității absolute a artelor și a creativității pentru a fi pe placul Divinităților.

Muzica a fost întotdeauna considerată ca fiind arta cea mai pură: în momentul Creației, al separării lui Saraswati și Brahmadeva, primul lucru care a fost creat a fost sunetul AUM, care rămâne Sunetul Primordial. Prin aceasta muzica produce un impact imediat asupra sistemului subtil interior. Este foarte dificil să explici mental aceste lucruri. În timp ce artele vizuale trec mai întâi prin privire, înainte de a atinge sufletul. Nu întâmplător marii maeștri ai picturii vorbesc de "sonoritate", de "vibrațiile" emise de anumite culori. Ei au vorbit de asemenea despre forme, pentru a exprima mișcarea în interiorul Unității nedisociabile a tuturor lucrurilor.

În poezia pură, poezii realizați sunt mai sensibili la sonoritatea cuvântului decât la semnificația caestuia. Cuvântul nu este decât conținutul: este trecător. Sensul lui se schimbă de-a lungul timpului, dar sonoritatea, Sunetul Primordial care îl animă rămâne nemuritor. Muzicalitatea ascunsă în spatele cuvântului este cea care va acționa asupra sufletului; această vibrație creată de sunet este cea care va hrăni sufletul și îl va înălța dincolo de aparența literară.

De exemplu: "Le vierge, le vivace et le bel aujourd'hui" (virginal, vioiul și frumosul azi) (Mallarm?). Aici, putem constata că sensul cuvântului are numai o funcție de orientare: "virginul", puritatea părții stângi prin devoțiune; "vioiul", mișcarea, proprie părții drepte; și "frumosul azi", momentul prezent al canalului central. Sonoritatea este cea care ne dă acest impact de bucurie interioară, care este scopul final. Să mai luăm ca exemplu un vers al unui poet romantic: "Une fontain qui pleure est une ame qui souffre" (O fântână care plânge este un suflet care suferă). Această drăgălășenie aparentă, această sonoritate de cântec de leagăn ca și falsa atribuire a unor comportamente umane, unei fântâni (la fontaine livre la source vive - fântâna dezvăluie izvorul viu), ne abat de la destinația adevărată și ne închid într-o lume a aparențelor.

(Va urma)

Antonietta